

קֵהִילָתְנוּ

מהנעשה והנשמע בבית מדרשנו

יוצא לאור ע"י קהילת חסידי אשלג טלז סטון

גיליון מס' 72 פרשת אמור – ל"ג בעומר ה'תש"פ

כניסת השבת	יציאת השבת ר"ת	כדאי לקבל שבת מוקדם
18:59	20:42	לרפואת עם ישראל

שְׁמַעו קְלָא, עוּלוּ וְאָתוּ וְאֶתְכַנְּשׁוּ לְהִילוּלָא דְרַבֵּי שְׁמַעוֹן

מתכוננים לל"ג בעומר

תּוֹרַתוֹ מִגֵּן לָנוּ הִיא מְאִירַת עֵינֵינוּ

לכבוד ל"ג בעומר יום שמחתו של רשב"י יתקיימו שיעורים מיוחדים ע"י כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א בענייניא דיזמא.

השיעורים יתקיימו ביום שני ליל ל"ג בעומר בשעה 20:00. וביום שלישי בשעה 5:00 לפנות בוקר.

זה הזמן להצטרף ללגיונו של מלך בלימוד תורתו של האי תנא אלוקי רבי שמעון בר יוחאי תורת הפנימות המחייה כל נפש.

בְּרַ יוֹחַאי אֲשָׁרֵי יוֹלְדֵתָךְ אֲשָׁרֵי הָעַם הֵם לּוֹמְדֵךְ וְאֲשָׁרֵי הָעוֹמְדִים עַל סוֹדְךָ

וכמובא בשם האריז"ל כי ביום ל"ג בעומר עומד התנא רשב"י על ציונו הק', מברך לכל אחד ואחד הבא לכבודו ולשמוח בשמחתו.

וכשעומדים אנו בהאי שתא - ל"ג בעומר תש"פ, בו אין אנחנו זוכים לעלות ולהשתטח באתרא קדישא מירון ונשארים כל אחד בביתו ועוסקים בתורתו של בעל ההילולא, ומתקיים בנו הרמז הנרמז בשם שמעון בר יוחאי ר"ת שבת' בבית ה' וכן שתולים בבית ה'.

בספרי צדיקים מופיע גילוי נפלא שבלימוד תורת הצדיק נחשב ממש כהשטחות על קברו. כן כתב המאור עינים בספרו בשם הבעש"ט, וכן כתב

המגיד ממעזריטש זי"ע ביחוד על רשב"י ז"ל כשלומד בגמרא "אמר רבי שמעון, תיבת שמעון הוא חיות התנא, ומקשר החיות עם המוחין, נמצא כשלומד ברחימו הוא מקשר עצמו לרבי שמעון ולומד אצלו."

ובספר שפת אמת להרה"ק רבי שרגא פייביש מבערזאן עוד הפליא יותר וז"ל: כי טוב יותר לעיין בספר הצדיק מלהשתטח על קברו, כי על ידי העיון בספר מתדבק יותר בחינת וקדושת והשפעת שורש נשמתו, ומלמעלה ישפיע עליו ע"י שהוא ישפיע לו כמו שנאמר "דובב שפתי ישנים", ונעשו בבחינת משפיעים זה לזה.

בר יוחאי, אֲשָׁרֵי יוֹלְדֵתָךְ, אֲשָׁרֵי הָעַם הֵם לּוֹמְדֵךְ, וְאֲשָׁרֵי הָעוֹמְדִים עַל סוֹדְךָ, לְבוּשֵׁי חֲשֵׁן תַּמְרִי וְאוּרִיךְ;

האור הגדול והקדושה העליונה יחד עם השמחה המופלאה והמאירה ונשפעת ביום ל"ג בעומר, יומא דהילולא של התנא אלוקי עיר וקדיש משמיא נחית, שצדיקי הדורות היו מרבים להפליא בגודל קדושת היום, כפי המסופר על הרה"ק רבי אברהם קלאסיקער זי"ע שהיה הולך לטבול בצפרא דל"ג בעומר, והיה אומר בלהט קודש ובהתלהבות עצומה "הריני מקבל עלי קדושת היום!".

יום גדול וקדוש הנשגב מבינתנו שצדיקים התבטאו עליו שיש בו קדושת מעלת יום הכיפורים, וסגולתו בבחינת עיצומו של יום מכפר, וכן סגולת יום הפורים שכל הפושט יד נותנים לו בבחינת מה שאלתך וינתן לך, וכידוע מסיפורי צדיקים שביום זה

ניתן לפעול ישועות והשפעות ברוחניות ובגשמיות.

איך נזכה להשתטח על קברו של רשב"י במירון בל"ג בעומר תש"פ?

בכל שנה ושנה נוהגים רבבות עמך ישראל להצפין צפונה להשתטח על במקום קודש הקודשים באתרא קדישא מירון, שידוע הסיפור על רבינו חיים בן עטר בעל האור החיים' הק' שעלה בהילולא מצפת למירון, וכשהגיע לתחתית ההר שעולים משם אל הציון הקדוש, ירד מהחמור והלך על ידיו ורגליו, וכל הדרך היה גועה כבהמה וצועק: "היכן אני השפל נכנס למקום של להבה שלהבת, קודשא בריך וכל פמליא אל מעלה הכרא, וכל נשמות הצדיקים שמה".

בית המדרש הגדול דחסידי אשלג

בְּרַכַת מוֹזֵל טוֹב

בשם לומדי ומתפללי בית מדרשנו אנו משגרים ברכת מזל טוב חמה ולבבית קמי ידידנו הנכבד

הרה"ח **שולם זילברפלד**

הרה"ח **צבי הירש זלמנוב**
לרגל הולדת נכדותיהם במזל טוב

יהי רצון שיזכו לרות נחת מכל צאצאיהם.

מאחלים: מתפללי ולומדי בית המדרש

בְּרַ יוֹחַאי נְמַשְׁחֵתָ אֲשָׁרִיךְ שְׁמוֹן שְׁשׁוֹן מְחַבְּרִיךְ

המאור שבתורה

מאמר שבועי ע"פ תורת רבותינו הקדושים

עצתך תנחני

עצות וחזקוקים מאת כ"ק אדמו"ר שליט"א

לנפש לא יטמא בעמיו

"אמור – אל – הכהנים... ואמרת אליהם: לנפש לא יטמא בעמיו" (ויקרא כ"א, א).

הקב"ה מקפיד על שלמותם של הכהנים. אסור לכהן להיטמא לנפש. אסור לכהן להתחתן עם כל אישה, אישה זונה וחללה לא יקחו, ואישה גרושה מאישה לא יקחו, "כי אם בתולה ייקח מעמיו" אישה מושלמת, נקייה מפגמים. ומדוע?

כי כהן חייב להיות מושלם בכל ענייניו, בטהרתו, ובייחוס משפחתו.

אך גם ישראל מצווים על שלמות. "איש מזרעך לדורותם אשר יהיה בו מום, לא יקרב להקריב לחם אלוקיו". בעל מום לא מקריב! וגם הקורבנות עצמם מוקפדים. "כל אשר בו מום לא תקריבו".

והדברים הללו מדוברים ומכוונים לכל אחד מאיתנו, לשאוף לשלמות בעבודת ה', בתוכנו, בפנימיותנו.

כבר חשפנו בעבר את מו שני הקווים בעבודתנו. קו וקו שמאל.

"אנו טמאים לנפש אדם" זה קו שמאל. קו הביקורת העצמית, נתיב הפשפוש בפגמים הפנימיים, וגילוי, כי הנפש הבהמית היא השולטת בנו.

אך עיקר העבודה חייבת להתבצע בקו ימין. "לנפש לא יטמא בעמיו", כלומר שאיפה לשלמות רוחנית במידות, בהנהגות, באורחות חיים ולימוד תורה. הבטה שאסור שתהיה בה טומאה של ביקורת הרסנית ומייאשת, אלא הבטה

של אמונה בשלמות הנהגתו של בורא העולם, בשלמות תורתו, ובשלמות עמו הנפלא. ולכן "והוא אשה בבתוליה יקח", אישה היא כנסת ישראל, וצריכה להיות שלימה. כיצד נזכה לחבור לאורות המתוקנים הללו? פשוט מאד. היהודי יהפוך לחייל, והיא כנסת ישראל תהא "אשת חייל", ואז יזכו לאורות הללו מהם ישאבו אמונה טהורה. בזיווג הזה זוכים לראיית פני שכינה בְּכֹזֶת שאין למעלה ממנה, וזו מדרגה שלמה.

אך אם חלילה יהודי מביט על השגחתו יתברך, בביקורת, כפגם, כעיוות, אזי זו "אשה זונה וחללה". אין שפע, אין אור, אין אמונה, הכל קורס.

לכן דע יהודי, "כל אשר בו מום לא יקרב", אם יש בך מומי ראייה רוחניים, אם יש בך טענות וטרוניות כלפי חברים וכלפי הבורא, השכינה עזבה אותך. אתה לא מקדש, אתה בקושי צריך רעוע, מט ליפול.

נצמד לקו הימין, קו האמונה שמהותו נשגבת. כן, הקב"ה משיג על כל הנבראים כולם, בבחינת הטוב והמיטיב עד לפרט הכי זניח ונעלם. "והקב"ה עושה לי הכל לטובה ובאהבה", אם סיגלת לעצמך קו זה, תזכה "לקרבת אלוקים לי טוב", מפני שיש כלל "ברוך מתדבק בברוך, ואין אור מתדבק בברוך".

וזהו עניין שני קווים. עיקר היום והעבודה - ראייה טובה, לא פגם ומום, בבחינת "לנפש לא יטמא", רק טהרה, רק קדושה, רק אלוקות.

ומקצת היום "אנחנו טמאים לנפש", כלומר ביקורת עצמית, אך בונה ומעצבת, מתוך שאיפה לתקן ולהתעלות, ולא ליפול ברוחנו מאפסיותנו חלילה.

ומתוך שני הכתובים - הקווים - הללו בא הכתוב השלישי, הוא מלכו של עולם המשפיע עלינו אמונה אינסופית, ואז זוכים לשמחה ולאור האמונה.

וראיתי את הדם - ולא יהיה בכם נגף

כתוב בפרשת בא בענייני קרבן פסח: "וראיתי את הדם ולא יהיה עליכם נגף למשחית". התורה מספרת לנו שהקב"ה ציווה באותו לילה של מכת בכורות שעם ישראל ישימו דם של קורבן הפסח ודם של ברית המילה שמלו את עצמם, על המשקוף ועל שתי המזוזות בדלתות שלהם. הדם הוא סימן בשביל המשחית שלא ישחית, שלא יעשה נגף.

מה זה אומר לנו היום מבחינת עבודתנו?

דם- מלשון דממה. אפה שיש דממה אין נגף ואין משחית. דממה משמעותה התבטלות. בזמן שאדם מדומם ומבטל את עצמו לקב"ה ומודה לו על כל דבר ודבר שהוא נותן לו, אצל אדם כזה לא יהיה נגף ומשחית. הנגף והמשחית פוגעים אצל אדם שכל הזמן מקטר, כל הזמן רע לו, והוא בעצבות ודכאון והוא לא מרוצה מההנהגה שהקב"ה מנהיג אותו. אבל אדם שמדומם את המנועים, את הרצון לקבל ואת האגו שלו ומבין שהוא ניצב לפני הישות האלוקית האדירה, שדואגת לו ואוהבת אותו באמת ונותנת לו את מה שהוא צריך, ומשליט את הדם הזה על אורחות חייו והוא שמח אז לא יהיה אצלו נגף ומשחית.

כל הכועס כאילו עובד עבודה זרה

חכמים אומרים: "כל הכועס כאילו עובד עבודה זרה" (שבת קה:). צריך להבין מהי נקודת הדברים?

כעס אצל אדם מורה שהבורא לא נמצא בתודעה שלו, והתודעה מנותקת מהבורא, ממילא הוא מגיב רק לפי מה שהרצון לקבל שלו מכתוב. הוא כועס, דואג, תוקפני. וממילא זה נחשב לעבודה זרה. כי העבודה הטבעית שלנו היא עבודה מול הבורא, מצד הנפש האלוקית שיש בכל אדם.

זהו סימן בשבילנו. כמו אדם שיש לו כאבים בגוף, זה סימן שהוא לא שומר את האיזון הנכון מבחינת התזונה, התנועה. אותו דבר כשיש תופעות כאלו של כעס, תוקפנות, פחדים. זה סימן שהפרנו את האיזון הנכון, התנתקנו מהבורא, התודעה שלנו ירדה, והתנתקה מהאמת של המציאות ולכן אנחנו מגיבים כך. אם כן, זהו סימן בשבילנו שצריך לאפס את הודעה ופשוט להתחבר עם האמת, שזה הבורא.

חשיבות העבודה לתועלת עצמו

שאלה לי אליכם. אדם הנותן תרומה לאיזה מוסד, אבל הוא מתנה את התרומה שלו בכך שיעשו לו שלט על הקיר של המוסד עם השם שלו, שייזכר לנצח שהוא תרם תרומה, או שאדם תורם תרומה למוסד והוא לא רוצה שום שלטים ולא רוצה שאף אחד ידע מזה. מה יותר נכון, מוסרי ועליון לדעתכם?

כשאדם נותן תרומה ורוצה שיתנו לו כבוד בשביל זה, זה נראה ממש לא יפה. אבל כשאדם נותן תרומה והוא רוצה לעשות את זה לשם שמים, בלי שאף אחד ידע מזה, זה נראה יפה.

אומר בעל הסולם דבר מדהים, זה שאדם נותן תרומה ורוצה כבוד בשביל זה, זה הרבה יותר חשוב ממה שאנחנו מבינים, שאדם נותן תרומה לשם שמים. דבר מדהים!

מה זה אומר? זה אומר שהבורא הוא כ"כ גדול, עד שאפילו מגע כזה עקום איתו, שאדם נותן, ומבחינה מעשית הוא משפיע, אבל כל ההשפעה שלו היא עקומה, כי הוא משפיע על מנת לקבל כבוד, אפילו מעשה כזה של השפעה יהיה חשוב יותר מכל ענייני הגשמיות של העולם הזה, והוא יהיה יותר חשוב ממה שאנחנו מבינים, שנתינה לשם שמים חשובה.

ונתינה לשם שמים היא וודאי הרבה יותר חשובה ממה שאנחנו מסוגלים לשער. מכאן נלמד עד כמה חשוב מגע שלנו עם הבורא.

שיחה חברים

שיחה עם ידידנו

הרה"ח ר' דוד אלימלך הי"ו

ר' דוד אלימלך באפיית מצות בחצר בית מדרשנו עם הרבי שליט"א

הספר הראשון שבכתבי בעל הסולם שהתחלתי ללמוד היה ספר 'מתן תורה', הדברים פשוט האירו את עיני ושפכו אור על כתבים אחרים שלמדתי, עד אז הייתי רגיל להגות בנוסף ללימודים הרגילים של גמרא והלכה, בספרי השקפה כדוגמת המהר"ל והרמח"ל ובעיקר בספר 'דעת תבונות', ובספריו של הרב דסלר 'מכתב אליהו', אך כשהגעתי לספר 'מתן תורה' נדהמתי לראות איך בעל הסולם מברר באופן עמוק ובהיר את כל עניני מטרת הבריאה, ואיך כל ענייני מטרת הבריאה משלובים באופן מעשי בקיום התורה והמצוות, ובעבודת ה' והדבר שייכים אלי באופן אישי, ומאז התחלתי להתקרב לתורתו הבהירה והמאירה של בעל הסולם זיע"א.

את הרבי שליט"א ראיתי לראשונה בשנת תשנ"א במעמד חנוכת הבית בביתו של אחד החברים, ומאז זכיתי להתקשר אליו בעבודתו של אהבה, לאחר זמן שהרבי שליט"א פתח כולל ללימוד 'פנימיות התורה' ברחוב יונה בירושלים הצטרפתי ללימוד בכלל, הסדר היה שהרבי שליט"א היה מגיע לכולל למסור לאברכים שיעור בפתיחה לחמת הקבלה, ביום שלישי היה שיעור בספר 'דעת תבונות' לרמח"ל, אחרי שהכולל נסגר המשכתי לבוא מספר פעמים בשבוע ללימוד לפנות בוקר, עם ידידי הרב רפי יוחאי שהיה מאריך את דרכו במיוחד כדי שנסע יחד לשיעורים בטלז סטון, ולשיעורים בביהמ"ד ברח' סוקלוב בב"ב (שהתקיימו אז שלש פעמים בשבוע), עד שהגיע העת ועברתי בסיעתא דשמיא להתגורר במקום שאיווה נפשי בטלז סטון סמוך ונראה לבית המדרש משם אני זוכה לינוק את מקום חיותי.

עומדים אנו בימים נבוכים בהם עם ישראל נמצאים במצב של חושך וערפל, הסתרה שבתוך הסתרה, ואילו הדבר היחיד בו ניתן להיאחז ולהישען הוא על אבינו שבשמים, להאמין שמאחורי ההסתרה יש מי שמסתתר וגורם לכל ההסתרה, וע"כ היינו שמחים לשמוע מכך קצת פרקי חיזוק ואמונה, ממה שחוויתם בחודשים האחרונים של ימי החורף עת שהסתלקה בדמי ימיה בתכם האהובה הודיה ע"ה, בוודאי יהיו הדברים לעילוי נשמתה.

אני זוכר כשבתי הודיה ע"ה נולדה היא הייתה בת הזקונים, בקידוש שערכנו לאחר הולדתה קראנו את שמה הודיה, ולמעשה בשם זה מונח כל עבודת האמונה הגדולה שהתמודדנו איתה בעת הולדתה, כי הורגלנו ב"ה לילדים בריאים ובנחת מהם, וכשנולדה הודיה חשנו שמהו השתבש, לא לזה ציפנו ולא לזה ייחלנו, וכאן התחילו שאלות איך נוכל להתמודד עם הדבר? האם זוהי מתנת ה'? לאחר כמה ימים של התלבטויות ומלחמה עם עצמנו, שאלנו את עצמנו האם אנו צריכים להודות לה' דווקא שאנו מרגישים או מבינים את הטובה שעושה עמנו השי"ת, וכי כשאדם מקבל מתנה הוא בודק את טיבה של המתנה האם יש לו תועלת ותענוג ורק אז הוא אומר תודה? לאחר כמה ימים החלטנו מתוך עבודה פנימית לקבל את מתנת הבורא ית"ש, ואז ערכנו בשבת קודש קידושא רבה חגיגי ומיוחד לכבוד הולדת בתנו, יותר ממה

את הראיון הבא ערכתי עם אחד מחשובי החבורה, איש רב פעלים, שידיו רב לו בעשייה למען בית המדרש בכלל ובפרט, יד ימינו של כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א אשר מסור אליו בלב ובנפש. בהארת פניו עומדת לו להחיות נפשות עם ישראל בהפצת מעינות החכמה בלימוד מתוך התלהבות דקדושה, חיות ובהירות.

את הראיון הייתי אמור לפרסם בגיליון חג הפסח אבל בעקבות מאורעות הזמן בו אנו נמצאים, נתעכב הדבר והדברים נדחו לזמן אחר, וראויים הדברים להתפרסם לקראת יום ל"ג בעומר יום שמחתו של התנא אלוקי רשב"י זיע"א.

נולדתי ברחובות להורי ע"ה שעלו ממרוקו, אבי נולד בדמנאט שבמרוקו, משפחתו הייתה משפחה תורנית של בני תורה, הסבא רבי יהודה אלמליח זצ"ל שימש כראש החברה קדישא בדמנאט ותפקידו הייתה בכל עניני הדת החל מב"ד לענייני ממונות, בריתות ולוויות וכשרות וכו', אבי מורי למד בישיבתו של רבי רפאל ברוך טולידנו זצ"ל שהיה רבה של העיר מקנס שבמרוקו, ושנתיים לפני שקיבל את סמיכתו לרבנות עלה ארצה, וכל ימיו עד פטירתו התחרט על שלא שמע בקול רבו שאמר לו שיעלה לארץ ישראל ויקים את ביתו רק לאחר שיוציא סמיכה לרבנות.

אמי נולדה במקנאס שבמרוקו למשפחת עייש היא התייתמה מאב ואם בגיל צעיר מאד וגדלה אצל אחותה הגדולה, בית שהושתת כל כולו על אמונה וחסד, כל ימיה הייתה תפילה שגורה בפיה, הרבתה להתפלל על משפחתה ועל עם ישראל בדמעות ובכיות, כששמעה על חולה ל"ע או נפטר הייתה מצטערת וכואבת כאילו זה קרה לאחד מבני משפחתה, וכן כל דבר שחוותה אם זה צרה או שמחה הייתה מדברת ומשתפת בו את השי"ת, במילים ספורות אפשר להגדיר אותה שהיא הייתה אישה פשוטה ואמיתית שחיה באמונה ובתמימות, עם קשר תמידי לבורא כל העולמים, היו לה סיפורים רבים על חלומות שהראו לה משמים דברים שאמורים לקרות לה ולבני משפחתה, למשל: כשנולדתי היא סיפרה שאמרו לה בחלום שיולד לה בן ושתקרא לו דוד ע"ש דוד המלך, שהתבגרתי והלכתי מרצוני ללמוד בישיבה בירושלים בתחילה לא סיפרתי על כך להורי, אחר שבועיים שבאתי לספר לאמי, היא אמרה לי שהיא כלל לא הייתה מודאגת, מכיון שהיא חלמה שמרן הרב **עובדיה יוסף** זצ"ל בא אליה בחלום והודיע לה שבנה הלך ללמוד תורה בישיבה.

לישיבה הלכתי ללמוד בישיבת 'מחנה ישראל' של הרב אהרן פיינהנדרל שליט"א, הנמצא בשכונת 'בית ישראל' בירושלים עיה"ק, שם זכיתי להתעלות בתורה ובראת שמים, לאחר נישואי במשך כעשר שנים למדתי בישיבת 'אהבת שלום' של הרב **יעקב הלל** שליט"א.

מתי התוודעת לראשונה לתורתו של בעה"ס?

בשהותי בישיבה הייתי רגיל להגיע לבית המדרש מוקדם עוד קודם התפילה, הייתי מגיע עוד קודם שהגיעו הבחורים ללמוד, יום אחד ראיתי קבוצת בחורים שהקדימו ללמוד עם אחד האברכים, התעניינתי במה הם לומדים ואז התוודעתי לראשונה בחיי לספריו של בעל הסולם, יצוין לשבח ולמעלתו של ראש הישיבה הרב פיינהנדרל שליט"א שתמך בלימוד זה ואף למד בעצמו עם הבחורים אחה"צ בספרים אלו, דבר שלא מקובל בעולם הישיבות להכניס שיעור או לימוד בספרי בעל הסולם.

שמחים בבנין עירך

יצר הרע ומהו יצר הטוב, מהי תפילה אמיתית, ומהן המטרות בלימוד התורה ובקיום המצוות, ובלמוד היסודות הללו יכול כל אדם באשר הוא, לא משנה מהי דרגתו הרוחנית למצוא את עצמו בתוך עבודת ה' וביכולת להתקשר עם מלך מלכי המלכים כי החוקיות היא אותו דבר וממילא עבודת ה' שייכת לכל יהודי בכל מצב ומצב.

השאלה השניה באה מכיוונם של אלו שעברו על חלק מהכתבים ושאלתם בצידם, אמנם אנו יודעים לסכם ולהגדיר במילים ספורות את הרעיונות המובאים בכתבים שהם העניין של הרצון לקבל ורצון להשפיע, אבל אין אנו מבינים מה יש כ"כ הרבה להתעסק בלימודים אלו, שהנושאים והרעיונות חוזרות על עצמם שוב ושוב?

את השאלה הזאת שאלו את הרבי שליט"א באחד משיעוריו, והוא ענה על כך במילים הבאות, מדוע יהודי אוכל כל יום האם לא מספיק מה שהוא אכל אתמול, או להבדיל בתפילה ובקריאת שמע האדם מתפלל כל יום שלש פעמים מדוע הוא צריך לחזור ע"ז כל יום? אלא תלוי בגישה של האדם בלימוד הדברים, האם הם לימוד בתורת חכמה, או לימוד לשם קיום ויישום הדברים בתוך נפשו, וכידוע דברי הרבי זצ"ל שאמר את המשל על אדם שלומד חשבון שלאחר שנבחן על הדברים אין צורך לחזור ולשנן את הדברים, אבל כשלומד עמ"נ ליישם את הדברים ולהמליך את השי"ת על הרצונות שלו הוא צריך תדיר לחזור ולשנן הדברים, כי טבעו של הגוף לשכוח ולהשכיח את הדברים מלבו של האדם, כמו שמסופר על הרבי מקוצק שחזר לעצמו לילה שלם את המילים ה' הוא אלוקים, וכי בפעם אחת לא נכנסו הדברים ללבו, אלא כדי להחזיר את הדברים מהמח ללב צריך אדם כל יום לחזור ולשנן מהי מטרתו בעולם הזה. ולגבי עצם השאלה מקורה: מחוסר הבנת ההבדל התהומי בין חכמה לתורה, שתורה היא מלשון הוראה להורות לנו את הדרך אשר נעשה ונחשוב ונרגיש.

את הסיפור הבא שמעתי מהרבי שליט"א, כשהיה מצטרף יהודי חדש לשיעור של הרבי זצ"ל והוא היה שואל שאלה את הרבי זצ"ל שהראתה חוסר בהירות ביסודות החכמה, אז הרבי זצ"ל היה עוצם את העיניים ופניו היו קורנות מאושר, והיה מתחיל לבאר את הדברים מהיסודות הראשונים ביותר של החכמה, כאילו זה הפעם הראשונה בו למד את הדברים, דברים אלו מראים את ההבדל בין חכמה לתורה.

לסיים: נשמח לשמוע כמה מילים על החבריא קדישא בטלז סטון?

יש לנו כאן פנינה שאין לה אח ורע, וכל אחד מחברי בית מקדש מעט זה, את אשר ישנו פה ואת אשר איננו פה הוא יהלום בפני עצמו, והיופי של כל היהלומים הפרטיים כדי שיאירו כיהלום אחד יכול להיות רק כאשר מתאחדים ביחד תחת הנהגה אחת ורצון אחת של הרבי שליט"א, שהוא מעתיק השמועה ובעל המסורת אשר זכה לשמש וליצוק מים על ידיו של הרבי זצ"לץ וזהו הערובה היחידה להמשיך ולגדול ולצמוח ולהצמיח אחרים ולהפיץ את האור הגדול של רבותינו.

חזקו ואמצו!

שעשינו אצל הילדים הקודמים, וקראנו את שמה הודיה להביע תודה עמוקה לבורא עולם על המתנה הגדולה שזכינו לה, מתוך אמונה בבורא עולם אע"פ שבהרגשה הדבר עדיין לא התיישב על לבנו.

באמת בתנו הודיה ע"ה שימשה כמגדלור של נשמה שהאירה לכל הסובבים אותה הארה של טוב וחסד, מאור פנים, ושמחה ללא גבולות, אצלה קבלת האחר הייתה ללא הבדלים של מי ומה, כל מי שבא איתה במגע חש את הדברים הללו, היא לא הייתה מסוגלת לראות פירוד בשום צורה ואופן היא הייתה חייבת לראות אחדות בין אנשים בכל מצב שהייתה, עם זה בשעות בבית או בביתם של השכנים ועם חברותיה בגן, במילים ספורות: אפשר להגיד שזכינו שבביתנו היה דוגמא איך צריכה להראות נשמה אלוקית, מה שאנחנו אמורים להגיע אליו ע"י עבודה ויגיעה בתורה ובמצוות על מנת להשפיע.

אמנם את הסיפור האישי שחווה משפחתנו מלכתחילה לא הייתי אמור לחשוף, אלמלי הרצון שלי להביע תודה להשי"ת על הזכות הגדולה והנפלאה שנפלה בחלקנו, בו זיכנו השי"ת בחסדו ובטובו הגדול להיות קשורים לדרכו של רבותינו בעל הסולם ורובנו הברכת שלום, ושל הרבי זצ"ל, ושל הרבי שליט"א, בהליכה בדרך האמונה וההשפעה למעלה מן הדעת וההרגשה שהיא מלחמה יום יומית להמליך את השי"ת, ואין לי שום ספק שללא הדרכתו והכוונתו של הרבי שליט"א בהנגשת דרכו של בעל הסולם ובישום הדברים ללא ויתור על שום פרט מחיינו, מי יודע היכן היינו היום!.

כאחד שזוכה ללמד ולהעביר את מסורת רבותינו לתלמידים מקשיבים, היינו שמחים לעלות כמה נקודות ושאלות שנשאלנו על ידי רבים המתעניינים ולומדים את כתבי רבותינו.

השאלה הראשונה שכל מבקש ה' שואל מהי חידושו של בעל הסולם, הרי מצינו עוד הרבה ספרי מוסר והשקפה העוסקים ומדברים בענייני עבודת ה', והשאלה מתחלקת לשניים א. האם בעל הסולם מחדש ומוסיף על הראשונים, ב. במה מתייחדים כתביו של בעל הסולם בשונה משאר ספרי מוסר?

בעל הסולם לא חידש דבר לא בביאוריו ע"כ האריז"ל וכמו שכתב במכתבו לתלמידו בזה הלשון: **והאמת אני מודיעך, שלא הוספתי שום דבר הכתוב בכתבי האר"י, בכוונה להסיר אבן מכשול מתחת רגלי העיוורים והפסחים, ואולי יזכו לראות בטוב ה' בארץ חיים, וטוב היה שתמהר להיות בקי בכל ספרי בטרם הגלותו לעיני החיצונים, כדי שתוכל להראותם כל דבר ודבר כתוב ומפורש בכתבי האר"י ז"ל.**

הן בדרכו בעבודת ה' בביאור מטרת האדם בעולמו, שהרי הענין של עשיה לשם שמים שלא על מנת לקבל פרס כבר מופיע בכל ספרי הראשונים והאחרונים, אלא שבעל הסולם ע"י ביאוריו הנפלאים בחכמת האמת מתבארת ענינה של עבודת ה', מהי לשם שמים? מהי שלא עמ"נ לקבל פרס, שהיא אינה תוספת ומעלה בעבודת ה' אלא היא צורת היהדות ובנין היסוד של התורה והמצוות שמטרתה להיות משפיע וכלי שרת לאלוקים ואדם.

ועל ידי הלימוד בספריו הקדושים **יכול האדם להכיר את נפשו ועל ידם יוכל לעבוד את בוראו** (לשון האבן עזרא), ולקבל כלים ולזהות בתוך עצמו מה נקרא

המשך לחיות את הפנימיות

את נזק הרשע מתאר ה"תפארת שלמה" (ר' שלמה מרדומסק, ויקרא, סוף פרשת אמור). שימו לב כיצד תיאורו מזכיר לא עלינו את המגפה השוררת כעת בעולם!

"...כי הרשע הזה מביא שורש פורה בקרבך. וכאשר יתפרדו פועלי און [נפרדים מן הרשעים] – אזי הדרך נכונה [=מוכנה ומבוססת] לפני אוהבי ה' לעשות רצון יתברך שמו. וכאשר עינינו הרואות בעולם הזה, **כאשר יש ח"ו שינוי אויר ע"י איש אחד שיש לו ח"ו מיוחש החולי – יכול גם כן להזיק לאחרים.** ה' ישמרנו ויצילנו מכל רע בזה ובבא".

נסיים בדברי כ"ק זקני הרב חיד"א בספרו "לב דוד", פרקים ל-ל"א:

"וראייתי להרב הגדול עיר וקדיש מהר"ר שלמה אלקבץ הלוי (רבו של הרמ"ק זצ"ל), בספר 'ברית הלוי' כתב יד פרק חמישי... וע"י שנאת חינוס גורם הפירוד ח"ו [בין ה' לבראיו ואף בעולמות העליונים. ולכן באה ההקפדה על קדושי עליון תלמידי רבי עקיבא שמתו בפרק זמן זה שלא נהגו כבוד זה בזה]... ומזה ידענו כי התלמידים הלומדים מרב אחד ראוי שיהיו כאחים ממש...

וגם רבנו האריז"ל הזהיר מאוד מאוד על אהבת החברים, וכן אמרו בזוהר הקדוש על החברים בימי רבי שמעון בר יוחאי ע"ה, כי אהבת עולם היה ביניהם...

בא מועד, ימים אשר נחו בהם היהודים לפני ההר הגדול במעלה... הר סיני זה, שם ישבנו והיינו לאחדים, ויחן שם ישראל – כאיש אחד, ועל ידי זה פסקה זוהמתנו וזכינו לקבל התורה. ומן הוא והלאה [מזמן שקיבלנו את התורה ואילך] הימים הללו קודש הם, ומסוגלים להיטהר... ואף גם זאת ימים טובים לקנות ענווה ואחדות עם ישראל, כאשר היה לימים ראשונים במעמד המופלא והנורא לפני הר סיני..."

מי ייתן ונפתח את לבנו להזדמנות הזו, להתקרב אל ה' ביום הקדוש של ל"ג בעומר, להתקשר לנצח בחי-החיים מתוך דבקות חברים בדרכי ה' ותורתו!

הילולת הרשב"י

תיאור הילולת הרשב"י משנת תשכ"ז
שגם אז נאסר לקיים את הילולת הרשב"י במירון

האוטובוסים אף הם גויסו לצבא, לצורך הסעת המגויסים. 'אם בכל זאת למצוא אוטובוס. התברר לו כי כל האוטובוסים אף הם גויסו לצבא, לצורך הסעת המגויסים. מתעקש אתה להשיג אוטובוס', אמר לו המנהלים, 'כול אתה ליטול את האוטובוס שחונה ליד ביתו של אחד הנהגים המתגורר באחת השכונות הרחוקות.'

אחי – המשב"ק הרה"ח ר' משה דייטש הי"ו, מספר כי לאחר שהוחלט על קיום הנסיעה התלווה לר' משה הערש הופמן, בדרכו לבתי הכנסיות בירושלים, כדי לבשר לקהל הרחב על הנסיעה המתוכננת למירון. כשנכנסו לביהמ"ד סטאמאר, דפקנו על הבימה והכרזנו בפני הקהל כי בעזרת השם עומדים אנו לקיים נסיעה למירון. כעבור רגע הפך בית המדרש כולו כמרקחה: 'וכי נטרפה עליכם דעתכם' נשמעו קריאות רבות מכל עבר, 'אינכם חוששים לנסוע למירון במצב מסוכן שכזה...'

"כשבאו אל הרבי ובשרו לו כי הצליחו למצוא אוטובוס ונהג, אורו פניו ולא היה גבול לשמחתו. לכל אלו שהביעו בפניו את חששותיהם מפני הנסיעה המסוכנת, אמר הרבי מפורשות כי אין להם ממה לחשוש, שכן הוא נוטל על עצמו את האחריות לשלומם של כל הנוסעים עמו, 'עלי ועל צווארי'. ביום שישי בבוקר לאחר התפילה עלו כל הנוסעים על האוטובוס, כשבראשם הרבי, ויצאו לדרך."

שמחת החאלאק'ס על אם הדרך

רבי חיים בורשטיין: "לאחר שנודע בירושלים דבר נסיעת האוטובוס הראשון החלו כמה וכמה מאנשי מירון להפציר ברבי משה הערש הופמן שיואל לארגן אוטובוס נוסף בל"ג בעומר עצמו. בעיקר היו אלו כמה מהורי ילדי חאלאקה שלא אבו לוותר על המנהג הקדוש לחגוג את המאורע ביום ההילולא במירון. והחל להתארגן אוטובוס נוסף שייצא לדרכו באמצע ליל ל"ג בעומר."

"אנחנו התגוררנו בקטמון, שם עלינו על האוטובוס בשעות המאוחרות של הלילה, כל הדרך האזינו אנשים לחדשות. היה זה אחד מהימים המתוחים ביותר בתקופה היא. הדרך הייתה שוממה מרכבים אזרחיים. לפתע באחד העיקולים, כשהנהג הבחין באוטובוס אזרחי ששב זה עתה ממירון, עצרו שני הנהגים את רכביהם בכיכר על אם הדרך. החסידים משני האוטובוסים ירדו אל הכביש ויצאו בריקוד ספונטני סביב שני האוטובוסים יחד עם ילדי החאלאקה, כעין פיצוי תמורת הריקודים שנמנעו מהם במירון, החיילים הרבים שחלפו במקום שפשפו את עיניהם בתימהון לנוכח המראה המוזר..."

ר' מרדכל'ע מזוועהיל בחדרו במירון

רוחות מלחמה

ממשיך ר' שלמה דייטש לתאר: "ריח חריף של מלחמה הורגש באוויר, לכל אורך הנסיעה. ניתן היה לחתוך את המתח בסכין. הנסיעה בכביש דמתה לנסיעה בלב ליבו של בסיס צבאי: בצמתים התגודדו חיילים רבים לבושי מדים בדרכם למחנותיהם. לאורך כל הדרך חלפו על פנינו כוחות צבא, טנקים ומשוריינים שעשו את דרכם צפונה, לעבר רמת הגולן."

"בקדמת האוטובוס ישב הרבי שקוע בלימודו כבכל שנה, אף סימן של דאגה לא ניכר היה על פניו. 'כשנוסעים לרבי שמעון אין ממה לחשוש', חזר הרבי שוב ושוב באוזני כל הנוכחים. על אם הדרך פגשנו בכמה אברכים שהיו כבר בדרכם חזרה לירושלים לאחר שהצליחו איכשהו לנסוע למירון להשתתחות קצרה. כשראו אותנו לא הסתירו את תדהמתם מהקבוצה הגדולה, יחסית, הנוסעת לשבות במירון במצב מסוכן שכזה."

"אין לשער ואין לתאר את האווירה המורכבת ששרתה אז במירון. ההרגשה הייתה פחד פחדים בגלל המצב הביטחוני הרעוע והמתוח בגבולות ישראל, ובידיעה שבכל רגע נתון עלול הר הגעש המאיים – להתנפץ, אומרים לנו האישים עמם נדברנו. קול צחצחי חרבות נשמע ברחבי ארץ ישראל. הצבא המצרי הצולח במהירות את תעלת סואץ ומתקדם למדבר סיני, הכניס את הארץ כולה למצב חירום, 'תקופת ההמתנה' כפי שהיא מכונה, שהסתיימה ביציאתה של ישראל למלחמת 'ששת הימים'. מדי ערב מחויבים כל האזרחים למלא אחר הוראות ה'האפלה' ולהימנע מהעלאת אור העלול לסייע לכוחות האויב."

ל"ג בעומר חל אז במוצאי השבת. איש אינו מהין להעלות על דל שפתינו את הרעיון לנסוע למירון במצב שכזה. מה גם שכוחות הצבא אסרו בתוקף לקיים נסיעות למושב מירון, השוכן לא הרחק מהגבול הסורי."

יובל שנים חלפו מאותו ל"ג בעומר, שנת תשכ"ז. שוחחנו עם שלשה מבין אותם יחידי סגולה. ה"ה הרה"ח רבי ישראל גוטליב שליט"א, מחסידי קארלין סטולין, הרה"ח רבי חיים בורשטיין שליט"א, מחסידי ברסלב, והרה"ח רבי שלמה דייטש שליט"א, מחסידי זוועהיל. כל אחד מהם חלוד

התנסחו באותן מטבעות לשון, וגם הסיפורים והחוויות האישיות ששמענו מהם על ההילולא דרשב"י בתשכ"ז, היו דומים ותואמים אחת לאחת. כולם הגיעו לשם בזכות ה'זוועהילר רבי הקדוש' בעל ה'יקרא דמלכא' ז"ע, רק בזכות אמונתו היוקדת ברשב"י, כמקובל וכידוע במסורת אבותיו הק', רק בזכות זו הצליחו כל אנשי שיחנו להגיע להילולא דרשב"י בשעה גורלית זו לעם ישראל.

יקרא דרשב"י

"על אף שאיש לא העלה בדעתו נסיעה למירון, לא כן רבנו הקדוש רבי מרדכל'י ז"ע, הוא שקוע

בהכנותיו הקדושות לנסיעה למירון כמידי שנה בשנה, מבלי להתחשב במאומה במצב המתוח השורר ברחבי המדינה. כשנכנס אליו מקורבו הרה"ח רבי יעקב אייזנבאך ז"ל ושוטט בפניו את המצב המסוכן, קוטע אותו הרבי בדבריו ואומר לו: 'חדל נא, חדל נא לדבר עוד בנושא זה, איך בעט דיר רעד נישט פון דעם...'

"כמה ימים טרם הגיע ל"ג בעומר קורא הרבי לבנו הרה"צ רבי יוסף זצ"ל, שבשנים כתיקון מופקד היה על ארגון הנסיעה, ומורה לו לפתוח כבכל שנה בהכנות לנסיעה למירון. 'היה לא תהיה', אומר הרבי באותה שיחה לבנו, 'לא יתכן שלא נעלה לציונו של רבי שמעון ביום ההילולא בל"ג בעומר, מוכרחים למצוא דרך לקיים את הנסיעה כבכל שנה.'"

"פנה ר' יוסף לאבי – ידידו הרה"ח רבי שמעון דייטש ז"ל והכניס אותו בסוד העניינים וביקש ממנו לסייע לו בארגון הנסיעה. אבי שהיה מיווד עם ר' משה הערש הופמן ז"ל, מנהל חברת ההסעות הוותיקה בירושלים, פנה אליו במהירות וביקש ממנו לסייע בנידון. לאחר ששמע ר' משה הערש כי הרבי מזוועהיל ניצב מאחורי הבקשה נאות לסייע ולהשתדל לטובת העניין ככל יכולתו. הוא הלך למשרדי חברת 'המקשר' וביקש להעמיד עברו אוטובוס לנסיעה. התברר לו כי אין במקום אף נהג לרפואה, הנהגים כולם גויסו לצבא עד האחרון שבהם. ר' שמעון לא הרים ידיים ומיהר לרתום למערכה את הנהג הוותיק ר' מנדל סטולר, שהיה חבר בחברת 'המקשר', 'יש לנו נהג', אמר לר' משה הערש, כעת נותר לך אמר לר' משה הערש, כעת נותר לך למצוא אוטובוס. התברר לו כי כל

התיקונים והזקקות

"סעודת מלווה מלכה מסתיימת. הרבי יורד אל המערה והציבור כולו בעקבותיו. לאחר אמירת פרקי תהלים בהתעוררות פותח הקהל בהוראת הרבי, באמירת סדרי ה'הקפות' סביב ציוני רבי שמעון ורבי אלעזר בנו, סגולה בדוקה ומפורסמת להינצל מכל פגע רע. לאחר כל הקפה עוצרים כולם ליד ציונו של רבי שמעון לתקיעת שופרות, ומיד לאחריה קורא הרה"צ רבי שמואל הורביץ, מזקני חסידי ברסלב, בקול רם את הפסוק 'וכי תבואו מלחמה בארצכם על הצר הצורר אתכם, והרעותם בחצוצרות ונזכרתם לפני ה' אלוהיכם ונושעתם מאויבכם', והקהל כולו חוזר אחריו על הפסוק בקול ובזעקה.

"שיירת המתפללים ובראשה הרבי פוסעת לאיטה במערה החשוכה והריקה, הדי קולותיהם הרועדים מתגלגלים בחלל המערה ומוסיפים נופך שלא מעלמא הדין לאווירה. כל המשתתפים חשים כי שותפים הם למעמד נשגב שמשמעותו מרחיקת לכת. קרוב לעלות השחר הסתיים המעמד, כשבלב כל הנוכחים שוכנת הרגשה איתנה כי תפילתם המתיקה את הגזירות. זמן קצר לאחר סיומו, נענה הרבי באזני מקורביו, כי המדינות הערביות ללא ספק עוד יספגו מפלה כמוה טרם ידעו מעודם..."

ר' ישראל גוטליב: "הדלקה לא התקיימה בלילה זה ואת מקום השמחה מילאו קולות זעקה ותחינה. זכרוננו כי גם החסיד ר' זישיא ברנדווין ז"ל, שהיה מנצח על השמחה בעוז ותעצומות בכל שנה, גם הוא התהלך במצב רוח מדוכדך, ובאמצע ההקפות וההושענות שנאמרו בבכיות עצומות, קרא בקול גדול: 'רב שמעון גיב א קוק! הבט וראה מה עוללו הערבים, יימח שמם, הם מפריעים לנו לחגוג את ההילולא קדישא שלך!', וכשסיים את דבריו המרגשים געו כולם בבכי סוער."

"לאחר ההקפות ערך הרבי את ההדלקה במתקן ההדלקה הקטן, כוחות הצבא לא התירו להעלות אש במקום ההדלקה כבכל שנה, עקב הוראות ההאפלה. למחרת עם שחר לאחר תפילת שחרית, האיכו כוחות הביטחון בנוכחים לעזוב את המקום."

...

מספר ימים לאחר ל"ג בעומר פרצה מלחמת ששת הימים, בה ספגו אויבי ישראל מפלה ניצחת. עוד טרם פרצה המלחמה נענה הרבי מזוועה, כי ברי לו שרשב" עתיד להיפרע משונאי ישראל, שהשביתו את השמחה על ציונו ביום ההילולא... לאחר שנצחו כל המדינות הערביות, חזר על דבריו ואמר כי אכן ללא ספק באו אותן מדינות על עונשן, בין היתר כיון שמנעו בשנה זו מיהודים לעלות על ציון הרשב" בל"ג בעומר...

מרדכי ברנשטיין עיתון המבשר – י"ג באייר תשע"ז

ר' ישראל גוטליב: ככל שהצפנו יותר, הרגשנו וחוונו את אימת המלחמה הקרבה ובאה מולנו. באחד מעיקולי הדרך הקרובים להר מירון, ראינו לפתע למלוא רוחב האופק, וואדי ענק כשהוא עמוס חיילים טנקים ומשוריינים, הרגשנו ממש בתוך המלחמה, והוסבר לנו שאלו חיילי קו המערכה השנייה..."

בר יחסו עניי עמי

ר' שלמה דייטש: "בערב שבת קודש הגענו למירון. מירון שקבלה את פנינו שונה הייתה לבלי היכר ממירון של כל השנים. עתה היה המקום שומם וריק לחלוטין, למעט כמה חיילים ואנשי בטחון ששמרו ופטרלו סביב המבנה כל העת. לרשותנו הועמדו שני חדרים גדולים, ששימשו בשנים רגילות את כוחות המשטרה, אך כעת לא היה למשטרה כל צורך בהם.

"במהלך הסעודות שב הרבי ועודד את הקהל כי אין לאיש ממה לחשוש כלל, זכותו של רבי שמעון תגן בוודאי על כל הנוכחים. בעיצומה של סעודת יום השבת באו והודיעו בבהלה לכל הנוכחים שיש לרדת ולבצר את כל בתי המושב בשקי חול, כהגנה מפני ההפגזות העוללות לפרוץ בכל רגע. נודע גם כי רבני המקום התירו את הדבר מפני פיקוח נפש. שלוות השבת הופרה בבת אחת בעיצומה של הסעודה. 'יש להפסיק את הסעודה ולרדת מיד לציון לאמירת תהלים', קראו כמה מהנוכחים בדאגה. אולם הרבי שידוע היה בשלוות נפשו ובעוז רוחו, הורה להמשיך בסעודה כרגיל: 'סעודת שבת כוחה יפה כמו תהלים', הרגיע הרבי את הרוחות. לאחר שהסתיימה הסעודה הודיע רבנו כי מי שיש בכוחו לרדת ולומר תהלים במערה יעשה כן, ומי שאין הדבר בכוחותיו רשאי ללכת לנוח ולאגור כוח. בסעודה שלישית חוזר רבנו ושונה את דבריו כי זכותו של רבי שמעון תגן בוודאי על כל הנוכחים.

"במוצאי שבת קודש יושב הרבי הקדוש רבי מרדכי'על לסעודת מלווה מלכה, מוקף בעדת חסידים שמצטופפת סביבו. פניו בוערות

ומחשבותיו שקועות בעניינים טמירים. כל הסובבים מביטים בו בחרדת קודש ועוקבים אחר תנועותיו. לפתע מתפרץ אל החדר הצפוף קצין חרדי, ר' אליעזר שפר שמו, פונה לעבר הנוכחים בעיניים נוצצות מדמעות וקורא לעברם בהתרגשות רבה: 'יהודים! אינכם מודעים כלל לגודל הסכנה המרחפת מעל ראשנו

ברגעים אלו, דעו לכם כי אתם שלוחי עם ישראל! בכל שנה באים לכאן המונים ביום זה, ואילו כיום אתם היחידים שנמצאים כאן, ישנם כאן במחנה הסמוך להר מירון שלש מאות חיילים שומרי תורה, לבושי ציצית, העומדים להיכנס בכל רגע ולחצות את הגבול הסורי! חובה עליהם לשפוך שיח ולהעטיר רחמים על ציונו של רשב", שישבו כולם בשלום לבתיהם, אנא חוסו והתפללו עלינו!'. דבריו של הקצין הותירו רושם עז על כל הנוכחים"

תיאור ממירון בימים ההם

איך לומדים את הזוהר הק' בשנת תש"פ?

איך למדו את הזוהר הק' בשנת תרפ"א?

מאת הרב שפטיהו שי סגל הלוי שיחי

ל"ג בעומר – פתח ישועה לחיים אחרים במתן תורה

מסע חיינו עלי אדמות, הוא ציר של התקדמות מונחה ע"י הקב"ה, מחשיכה לאורה, מחומרי – לרוחני, מקטנות – לגדלות, מבהמיות – לאנושיות. כי ה' הטוב ברא את בריותיו להיטיב להן ולהיטיב אותן, שישתנו לטובה. כל מצב פיזי ורוחני שאנחנו עוברים, "מבשל" את המצב הבא, לקדמו מחיל אל חיל לדבוק באלוקינו (ראו על כל זה במאמרי "מתן תורה").

אם נתבונן על העובר עלינו בין פסח לשבועות, דרך החג הקדוש של ל"ג בעומר, נראה שהימים הללו מכשירים אותנו ממדרגה למדרגה, "מקרבים אותנו לפני הר סיני" (על פי לשון הפייטן ב"דיינו" שבכילוי הסדר). הבה נראה כיצד זה, ואיך זה קשור הדוקות לאהבת חברים!

כתב ר' לוי יצחק מברדיטשוב זיע"א ("קדושת לוי" על פרשת ויצא [בראשית ל"א, מ"ז]):

"וַיַּעֲקֹב קָרָא לוֹ גִלְעָד: "הפסוק הזה מרמז על ל"ג בעומר, כי 'גל' הוא אותיות ל"ג. ויבאר הענין..."

והבחינה הזאת של יציאת מצרים מאירה עד ל"ג בעומר, ומל"ג בעומר מתחיל ההארה של מעמד הר סיני שהיא קבלת התורה. וכבר כתבנו **שהארה של יציאת מצרים היא הכנה למתן תורה, והניסים והנפלאות היה כדי שנתאוה למתן תורה על ידי הניסים**. וזהו 'וַיַּעֲקֹב קָרָא לוֹ גִלְעָד', כלומר כיון שמגיע 'גל' שהוא מרומז על ל"ג בעומר, אז מתחילין להאיר בחינת ההארה קבלת התורה. ומלת 'עַד' הוא [מלשון קישוט, כמו: 'עַד יַעֲדִים' (יחזקאל ט"ז, ז'), 'הוֹרֵד עֲדִיךָ' (שמות ל"ג, ה')], כלומר שעד ל"ג בעומר היה ההארה [המקשטת ומרוממת] של יציאת מצרים, ומל"ג בעומר מאיר ההארה של קבלת התורה, שמרומז במלת 'עַד', שרומז על התורה."

הסבר: כיצד "מתאווים" למתן תורה?

התורה היא החיים: "נמשלו דברי תורה במים... מה מים חיים לעולם, כך תורה חיים לעולם" (מדרש שיר השירים רבה א', י"ט).

כי בה אור פני מלך חיים, והדבק בה דבק במלך ה'. ממילא נבין, שהחי בדבקות – מרומם מעל כל המעגל הגשמי, נקודת המוצא והתכלית של חיינו – נצחיים ובעלי טעם. חיים של תורה הם חיים אחרים לגמרי, מאשר כל סוג חיים אחר.

ניסי יציאת מצרים הובילו אותנו להיפגש עם המלך ה', ולחשוק בסוג החיים הזה, חיים במחיצתו, חיי דבקות. התורה היא הפירוט והמימוש של חיים אלה. מי שזכה שאת זה, את החיים הללו הוא מחפש בתורה – ובכל כוחו, הוא משתוקק להארת ל"ג בעומר – התפשטות הפנימיות בעולם, ובה הדבקות בה'.

ומכאן, מכוח הארת הפנימיות לזוכה לה, מתחילה ההשתוקקות להארה הבאה – קבלת התורה, ובה חיי מעשה ולב מפורטים, דורשים – ומאירים.

אכן, כדי שיאירו בנו התשוקות הללו לה', אנו חייבים לדבוק בחברים טובים, ולהתרחק מן המזיקים.

כך כתב כ"ק אדמו"ר רבי ברוך שלום הלוי אשלג זצוק"ל (ברכת שלום מאמרים, מאמר: "מעוז צור ישועתי", מאמר ל"ב, תשמ"ה):

"יש לאדם רצון פנימי לרוחניות מצד עצמו. זאת אומרת, אפילו כשהוא יהיה יחידי, ואין לו שום אנשים מבחוץ, שיתפעל מהם, לקבל מהם איזה רצון, אלא מצד עצמו קבל התעוררות וחושק להיות עובד ה'. אבל הרצון שיש לו מצד עצמו, בטח שהוא לא כל כך גדול, שלא יצטרך להגדיל את הרצון הזה, שיכול לפעול עמו, בכדי להשיג את המטרה הרוחנית. אי לזאת יש עצה, כמו בגשמיות, היינו להגדיל את הרצון הזה על ידי אנשים שמבחוץ, שהם מחייבים אותו ללכת לפי טעמם ורוחם.

וזהו ע"י זה שהוא מתחבר לאנשים, שהוא רואה, שיש גם להם צורך לרוחניות. והרצון שיש לאלו אנשים שמבחוץ, הם מולידים לו גם רצון, שע"י זה הוא מקבל רצון גדול לרוחניות. זאת אומרת, חוץ מהרצון שיש לו מפנימיותו עצמו, הוא מקבל רצון על רוחניות, מה שהם מולידים לו. ואז הוא משיג רצון גדול, שיוכל לבוא להמטרה.

זהו ענין של אהבת חברים, שכל אחד מהחברה, חוץ מזה שיש לו רצון מצד עצמו, הוא רוכש רצון מהחברים. וזה הוא נכס גדול, שאי אפשר להשיג, רק ע"י אהבת חברים..."

כוח ההתחברות החברים הוא להגדיל ב', כאיבר מחברה זו, את הרצון השולט בחברה, ביסוסו, חיזוקו, דרישתו לבלעדיות על חיי. **ומאחר ורצון – רצון לדבקות בה' – הוא כל המבוקש מאתנו, וה' יוליכנו בהשגחתו לפתחו וליישמו – לכן החברים הם כל המפתח להצלחתנו!** ודבקות בחברים היא המובילה אותנו בין התחנות הנ"ל, מיציאת מצרים בפסח – דרך מתן תורה הפנימי בל"ג בעומר – עד למתן תורה החיצוני-פנימי בשבועות.

ומסיים הרבי זצ"ל (שם) באזהרה של "סור מרע" בעניין החברים, והגדיר במדויק מיהו החבר הרע:

"אבל מאוד צריכים להיזהר, שלא לכנס לחברים, שאין להם רצון לבדוק את עצמם, את היסוד של עבודה שלהם, [ה]אם הבסיס הוא להשפיע או לקבל. וכן לראות, אם הם עושים מעשים, בכדי להגיע לדרך האמת, שהיא הדרך רק להשפיע..."

כאן מוסר לנו הרבי שלושה קני מידה לחבר הרע:

- א. זה שאינו מעוניין לבדוק את מניעיו ולטהרם.
- ב. זה שאינו מדייק ועסוק במטרתו – על מנת להשפיע.
- ג. זה שאינו עושה מעשים כדי להגיע להשפעה טהורה.

חוגגים את הילולת רשב"י בלימוד תורתו

**זה הזמן להצטרף לקביעת לימוד
בתורתו של רשב"י
תורת הפנימיות המחייה כל נפש**

ספר 'פתיחה לחכמת הקבלה', חיבורו הנפלא של מרן בעל הסולם זצוק"ל שהוא מעין קיצור ותמצית של כל חכמת הקבלה, ספר זה מהווה מהפכה של ממש בלימוד חכמת הקבלה ונותן ללומד בו את האפשרות להעמיק וללבן היטב את העניינים השונים בחכמה.

וכן ניתן להשיג את כל ספרי מרן בעל הסולם ותלמידיו
לפרטים והזמנות: 0548-480663
או באתר www.kabbalah-sefer.co.il

עכשיו במחיר מבצע
ב' כרכים ב-180 ש"ח

בדא יפקון מן גלותא

שיעור מיוחד לכבוד ל"ג בעומר יתקיים
אי"ה ביום שני י"ז באייר (29.5)
ליל ל"ג בעומר בשעה 20:00
וביום שלישי י"ח באייר (30.5)
לפנות בוקר בשעה 5:00 לפנות בוקר

**ל"ג בעומר בקהילתנו הק'
בשנים קדמוניות**

